

Arrest

nr. 173 272 van 18 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, handelend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde (bij monde van uw moeder) een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 1 juli 2006 in het Tsjetsjeense dorp Tsjiri-Yurt en bent dus minderjarig. U kwam in 2011 naar België samen met uw moeder, Z.Z. (O.V. X), en 2 broers. Uw moeder vroeg tot 2 maal toe asiel bij de Belgische autoriteiten. Haar eerste asielaanvraag werd op 29 februari 2012 afgesloten met een beslissing tot weigering van de Vluchtelingestatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en de Raad van State. De tweede asielaanvraag van uw moeder in België werd op 9 juli 2015 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag omdat er geen nieuwe elementen aan de orde waren die de kans op internationale bescherming aanzienlijk

vergrootten. Haar beroep hiertegen bij de RVV werd op 30 september 2015 verworpen. Op 13 november 2015 diende uw moeder vervolgens in uw naam een eigen asielaanvraag als minderjarige in. Ze vreest dat u bij terugkeer naar de Russische Federatie eveneens problemen zou kennen vanwege de problemen omwille waarvan zij destijds de Russische Federatie was ontvlucht en die ze in het kader van haar eigen asielaanvragen uiteengezet heeft. Daarnaast werd bij u in België een ongeneselijke stapelingsziekte vastgesteld, meer bepaald de ziekte van Hunter. Ook uw oudere broer D.S. (O.V. 6.881.005) leed aan deze ziekte en overleed aan de gevolgen ervan op 15 juni 2012. Ter staving van uw asielaanvraag werd een medisch attest uit België neergelegd.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit de verklaringen van uw moeder blijkt dat ze bij een eventuele terugkeer ook in uw hoofde vreest voor problemen vanwege dezelfde problemen omwille waarvan ze de Russische Federatie zelf in 2011 verliet. Daarnaast verwijst uw moeder in het kader van uw persoonlijke asielaanvraag ook naar uw medische situatie. Wat betreft de door uw moeder ingeroepen vrees in uw hoofde omwille van de problemen naar aanleiding waarvan zij de Russische Federatie destijds zelf verliet, er moet op gewezen worden dat uw moeder deze problemen reeds uitgebreid uiteengezet heeft in het kader van haar eigen asielaanvragen en het CGVS eerder geoordeeld heeft dat er in haar hoofde omwille van de door haar ingeroepen problemen geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De eerste asielaanvraag van uw moeder werd namelijk afgesloten met een weigeringsbeslissing vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RVV. Haar tweede asielaanvraag werd afgesloten met een weigering tot inoverwegingname omdat er geen nieuwe elementen waren die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. Aangezien in hoofde van uw moeder geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kon worden vastgesteld, kan ook in uw hoofde niet tot een dergelijke vrees of een dergelijk risico worden besloten omwille van diezelfde problemen. Uw moeder haalde in het kader van uw asielaanvraag immers geen nieuwe elementen aan die een ander licht werpen op deze problemen. Voor een uitgebreide weergave van de motieven op basis waarvan de beslissingen van uw moeder, Z.Z. (O.V. 6.881.005), werden genomen, verwijs ik graag naar haar beslissingen, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Wat uw medische situatie betreft, moet er op gewezen worden dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend medische problemen. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen. Uit de verklaringen van uw moeder blijkt namelijk dat uw broer, die aan dezelfde ziekte leed als u, in de Russische Federatie wel degelijk medische verzorging kreeg (CGVS, p. 3). Zelf had u op dat moment nog geen medische verzorging nodig (CGVS, p. 3). Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar de Russische Federatie niet zou kunnen rekenen op medische verzorging. Uw moeder haalde doorheen haar verklaringen evenmin elementen aan die hierop zouden wijzen.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Nergens uit de verklaringen van uw moeder blijkt namelijk dat er omwille van uw medische situatie bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid

en/of fysieke integriteit. Gevraagd of uw moeder behalve de problemen omwille waarvan ze zelf de Russische Federatie verliet en die ze reeds in haar eigen asielaanvraag uiteenzette in uw hoofde nog een andere vrees koesterde, antwoordde ze immers dat u zelf geen problemen zou kennen in de Russische Federatie, behalve eventueel omwille van haar problemen (CGVS, p. 4). Zoals hierboven reeds besproken, kan omwille van de problemen die uw moeder reeds aanhaalde in haar eigen asielaanvraag in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

Voorts kan nog worden toegevoegd dat hoewel de Russische/Tsjetsjeense gezondheidszorg mogelijk van mindere kwaliteit is dan die in België en een overschakeling naar de Russische/Tsjetsjeense gezondheidszorg aanpassingsmoeilijkheden met zich kan meebrengen, er geen intentie vanwege de Tsjetsjeense/Russische autoriteiten kan worden vastgesteld om haar burgers, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, redelijke gezondheidszorg te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen.

Tot slot haalde uw moeder in dit verband nog aan dat u onmogelijk met het vliegtuig naar de Russische Federatie kan terugkeren (CGVS, p. 3). Ter staving hiervan legde ze ook een Belgisch medisch attest neer. Uw moeder kan zich bovendien niet inbeelden hoe u op een andere manier zou kunnen terugkeren dan met het vliegtuig (CGVS, p.3). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw penibele medische toestand, kan ook hierin geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden onderscheiden. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen dan ook te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde document, een Belgisch medisch attest, is niet van dien aard dat het bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uit dit attest blijkt immers slechts dat u aan een ernstige stapelingsziekte lijdt, meer bepaald MPS2 of de ziekte van Hunter, wat hier niet betwist wordt, en het door uw behandelende arts ten eerste afgeraden is dat u met het vliegtuig reist, wat evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "medische attesten inzake de toestand van verzoeker".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 23 februari 2016 in een eerste middel een schending aan van *“artikel 48/3 en 48/4”* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de *“beginselen van behoorlijk bestuur”* en van het *“verbod van willekeur”*.

Hij stelt dat de *“feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen”*, dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de aanvraag, dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen, dat er bij *“gebeurlijke tegenstellingen en lacunes (quod non) dient nagegaan te worden of deze van die aard zijn een weigeringsbeslissing te gronden of niet”* en dat er moet worden nagegaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan hemzelf.

Verzoeker klaagt aan dat de problemen van zijn moeder *“alsdusdanig nog nooit zijn onderzocht geworden in hoofde van het kind D.S.”*, terwijl *“er rekening dient gehouden te worden met de specifieke situatie van het kind, weze minderjarigheid en zeer ernstige medische problematiek”*. Volgens verzoeker volstaat de *“integrale verwijzing naar de asielaanvraag van de moeder”* niet, *“zonder deze problemen ook individueel en in concreto te gaan aftoetsen in hoofde van het kind D.S.”*.

Verzoeker benadrukt dat hij wegens zijn *“etnische achtergrond”* geen medische zorgen en behandeling kan bekomen in zijn land van herkomst. Hij hekelt dat *“er ten onrechte totaal geen rekening wordt gehouden met het feit dat de broer van verzoeker, die aan dezelfde ziekte leed als verzoeker, ondertussen gestorven is en dit door de gevolgen van de ziekte”*. Hij benadrukt dat *“de behandeling van de ziekte van verzoeker is thans lopende in België en er is een groot gevaar ingeval van stopzetting van deze behandeling, zelfs nog maar onderbreking van deze behandeling, waarbij er hic et nunc geen onmiddellijk alternatief voorhanden is in het land van herkomst”*. Volgens hem zorgt zijn etnische achtergrond ervoor dat hij *“geenszins aanspraak zal kunnen maken op de vereiste medische zorgen, minstens niet in een afdoende korte tijdspanne met nefaste gevolgen voor diens gezondheid en zelfs diens leven”*. Hij stelt: *“Er is niet alleen de mindere kwaliteit van de medische zorgen, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, er is tevens het feit dat deze zorgen geenszins dan wel niet onmiddellijk en slechts beperkt toegankelijk zijn voor verzoeker wegens diens etnische achtergrond.”*

Verzoeker wijst verder op de onmogelijkheid *“om verzoeker op een veilige manier met een vliegtuig te vervoeren, en dienaangaande de nodige bewijsstukken zijn voorgelegd geworden”*.

Verzoeker legt uit dat hij een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend *“doch deze afgewezen werd omdat er steeds volgens DVZ geen bewijs zou zijn dat betrokkene het niet langer dan drie maand zou volhouden in het land van herkomst, klaarblijkelijk het nieuwe criterium dat thans wordt gehanteerd bij de beoordeling van dergelijke aanvragen, met alle gevolgen vandien”*. Hij is van oordeel dat het verwijzen naar deze procedure, die hij reeds doorlopen heeft en waarin *“is geoordeeld geworden dat verzoeker niet binnen de drie maand zou sterven na zijn terugkeer”*, een afwijzing in het kader van de huidige asielaanvraag niet kan verantwoorden.

Indien verzoeker geen internationale bescherming wordt toegekend, vraagt verzoeker *“dat de RVV desgevallend zelf de nodige informatie zou opvragen en dus zelf het onderzoek terzake zou verrichten, doch dit enkel indien zou gesteld worden dat er geen mogelijkheid is tot het toekennen van de status van politiek vluchteling noch het terugzenden van het dossier naar het CGVS en ondanks het feit dat verzoeker menen dat het in de eerste plaats aan CGVS en niet aan de RVV toekomt zijn verplichtingen terzake na te komen. Dat anderzijds verzoeker meent dat diens rechten geschonden zijn in de mate waarin er door RVV zou beslist worden dat bijkomende informatie niet door de Raad kan opgevraagd en/of onderzocht worden om welke reden dan ook, en anderzijds deze informatie ook niet door het CGVS is opgevraagd en onderzocht geworden.”*. Het druist, aldus verzoeker, *“in tegen de beginselen van behoorlijk bestuur om zomaar op basis van eigen eenzijdige inzichten de aanvraag van verzoeker te weigeren, waarbij er een duidelijk gevaar van willekeur optreedt, gezien zowel de verklaringen als de stukken zomaar eenzijdig worden afgewezen als zijnde ongeloofwaardig.”*

2.2. In een tweede middel voert verzoeker opnieuw een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht.

Hij wijst erop dat in Tsjetsjenië tot op heden *“verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen”* voorkomen: *“De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en hun leven ten zeerste in gevaar.”*.

Volgens verzoeker kan van hem niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst, terwijl van de overheid wel mag verwacht worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert in plaats van zomaar over te gaan tot het nemen van een negatieve beslissing.

2.3. In een derde middel voert verzoeker nogmaals de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert tevens een schending van het fair-play beginsel.

Volgens verzoeker werd *in casu* geenszins *in concreto* gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd volgens hem geen enkel afdoend onderzoek verricht naar de actuele situatie in Tsjetsjenië. Hij verwijst dienaangaande naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Verzoeker stelt dat opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij verwijst naar het arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie dat volgens hem betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming, stelt dat het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging in geval de aanvrager wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Dienaangaande wijst verzoeker erop dat rekening moet worden gehouden *“met de minderjarigheid van verzoeker én met diens zeer slechte medische toestand, en er niet zomaar kan verwezen worden naar de algemene toestand ter plaatse, doch er in concreto onderzoek dient verricht te worden naar minderjarigen die ernstig ziek zijn”*. Hij acht *“het aan hun lot overlaten van ernstig zieke personen ook een vorm van ontoelaatbare mensenrechtenschending uitmaakt, temeer in casu de etnische achtergrond van verzoeker hem ten zeerste parten speelt”*.

Hij laat gelden dat er niet alleen schending aan de orde is van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet maar ook een schending van artikel 3, *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en dat door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat Verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (*“independent and rigorous”*) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Hij besluit dat hieromtrent geen enkel onderzoek werd gedaan en dat er hieromtrent ook niet werd gemotiveerd.

2.4. Verzoeker vraagt aan de Raad de bestreden beslissing *“te annuleren en voorafgaand te schorsen en diens bevoegdheid desgevallend uit te putten in volle rechtsmacht”*.

Beoordeling

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.6. Verzoeker steunt zich enerzijds op de problemen van zijn moeder en anderzijds op zijn eigen medische problemen.

De asielaanvraag van verzoekers moeder werd afgewezen door de commissaris-generaal en ook in beroep bij de Raad bij arresten nr. 83 119 van 18 juni 2012 en nr. 153 738 van 30 september 2015. In dit laatste arrest werd geoordeeld: *“In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgemerkt dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op haar initiële asielverzoek. Verzoekster beperkt zich, zo luidt de beslissing, integendeel louter tot de vermelding dat zij niet meer aan haar problemen in Tsjetsjenië denkt, dat zij niet weet of deze nog actueel zijn of niet, en dat zij daar niet naar informeert omdat zij al teveel zorgen heeft wegens de gezondheidssituatie van haar kinderen.”* De vluchtelingenstatus werd aan verzoekers moeder geweigerd.

2.7. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening dient te houden met alle objectieve gegevens, waaronder de feitelijke elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad stelt vast dat verzoeker louter verwijst naar de problemen van zijn moeder en geen nieuwe gegevens aanbrengt. De Raad kan dan ook op dit punt enkel verwijzen naar zijn arrest van 30 september 2015, nr. 153 738 en bovenstaande paragraaf 2.6.

2.8. Verzoekers medische situatie wordt niet betwist. Verzoeker is op 1 juli 2006 geboren, dus minderjarig. Hij werd in België gediagnosticeerd met de ongeneeslijke ziekte mucopolysaccharidose type 2 of de ziekte van Hunter, zoals ook blijkt uit het medisch attest van 14 oktober 2015 toegevoegd aan het verzoekschrift. Op de Dienst Vreemdelingenzaken werd vastgesteld dat verzoeker *“te gehandicapt om te verhoren”* was. Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker een mentale achterstand heeft. Aldus werd verzoekers moeder gehoord in het kader van asielaanvraag op het Commissariaat-generaal (gehoor, p. 2-3).

2.9. De Belgische wetgever heeft bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, twee verschillende procedures ingevoerd om artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 om te zetten, de ene bij artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), betreffende de aanvragers van subsidiaire

bescherming om medische redenen, en de andere bij artikel 48/4 Vreemdelingenwet voor de vreemdeling die onder meer (...) geen beroep kan doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (...).

2.10. Het Grondwettelijk Hof oordeelde in zijn arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 dat het verschil in behandeling niet zonder redelijke verantwoording is en benadrukt (in punt B.13.) dat *“Het verschil in behandeling wordt verantwoord door de aard van het onderzoek dat moet worden gevoerd en dat in de parlementaire voorbereiding als ‘objectief’ wordt omschreven omdat het [bij aanvragen van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet] is gebaseerd op medische vaststellingen. Bij de beoordeling van die aanvragen wordt overigens, anders dan de verzoekende partij beweert, niet alleen rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de aanvrager doch ook met het adequaat karakter van de medische behandeling in het land van herkomst of in het land waar hij verblijft, zoals blijkt uit paragraaf 1 van de bestreden bepaling. Daarbij dient in voorkomend geval ook te worden onderzocht of de aanvrager effectief toegang heeft tot de medische behandeling in dat land.”*.

2.11. De bestreden beslissing stelt terecht dat, wat betreft het medisch component, verzoeker de daarvoor geëigende procedure dient te volgen, wat *in casu* ook tot tweemaal toe is gebeurd. De tweede aanvraag tot machtiging van verblijf op basis machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend op 6 augustus 2012 werd op 23 oktober 2012 ontvankelijk, doch op 10 september 2014 ongegrond verklaard. Op 4 september 2014 adviseerde de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Moskou. Het beroep bij de Raad ingesteld door verzoekers moeder - niet handelend in naam van haar zoon - was onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang (RvV 4 december 2015, nr. 157 691).

2.12. De graad van ernst van de ziekte werd aldus beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer en er werd besloten dat een adequate medische behandeling voorhanden is in Moskou, Russische Federatie. Waar verzoekers moeder om haar tweede aanvraag op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet te staven, de medische problematiek van verzoeker aanbrengt, stelt de Raad in zijn arrest van 30 september 2015, nr. 153 738: *“Verzoekster voegt enkele documenten als bijlage aan haar verzoekschrift toe, in de bijgevoegde inventaris door haar aangeduid als volgt: “afwijzende beslissing art. 9 TER VW met argumentatie vanuit medisch oogpunt”, “bevel om het grondgebied te verlaten DVZ”, en “foto’s zoon Dokka in opvang”, zonder echter voorts enige toelichting omtrent deze stukken te geven. De foto’s van verzoeksters ziek zoontje en de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 10 september 2014 waarbij de aanvraag van verzoekster en haar kinderen om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, wijzigen niets aan en doen op generlei wijze afbreuk aan hetgeen hieromtrent door de commissaris-generaal werd vastgesteld, namelijk dat de medische problematiek van haar zoontje geen verband houdt met de criteria van het Vluchtelingenverdrag.”*.

2.13. Ook thans worden geen gegevens of nuttige elementen aangebracht om aan te tonen dat verzoeker omwille van zijn Tsjetsjeense origine verstoten zou zijn van de medische verzorging die de ambtenaar-geneesheer voorhanden acht in Moskou, Russische Federatie.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.15. Voorop kan worden gesteld dat uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van *“COI Focus: Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie”* van 22 juni 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van

hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

De loutere beweringen in het verzoekschrift - dat in Tsjetsjenië tot op heden "*verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen*" voorkomen en dat "*De situatie aldaar is en blijft ernstig en precair en de situatie van verzoeker is in de geschetste omstandigheden ook ernstig en hun leven ten zeerste in gevaar.*"- en de verwijzing naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" - die niet worden bijgevoegd -, doen geen afbreuk aan bovenstaande informatie en tonen bijgevolg geenszins aan dat er in verzoekers land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, aan de gang is. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.16. De asielaanvraag van verzoeker is tevens gesteund op zijn medische situatie. Hij meent dat rekening moet worden gehouden "*met de minderjarigheid van verzoeker én met diens zeer slechte medische toestand, en er niet zomaar kan verwezen worden naar de algemene toestand ter plaatse, doch er in concreto onderzoek dient verricht te worden naar minderjarigen die ernstig ziek zijn*" en dat "*het aan hun lot overlaten van ernstig zieke personen ook een vorm van ontoelaatbare mensenrechtenschending uitmaakt, temeer in casu de etnische achtergrond van verzoeker hem ten zeerste parten speelt*".

2.17. In het reeds boven aangehaalde arrest van het Grondwettelijk hof van 26 juni 2008, nr. 95/2008 wordt onder punt B.11 gesteld: "*Op grond van de voormelde parlementaire voorbereiding en de draagwijdte van het woord « kan » in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd bij (het eveneens bestreden) artikel 26 van de wet van 15 september 2006, moet worden vastgesteld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de mogelijkheid voor de bedoelde vreemdelingen om het statuut van subsidiaire bescherming aan te voeren en te genieten, maar enkel een parallelle procedure, naast de asielprocedure, organiseert. Bij de beoordeling van het middel dient dan ook rekening ermee te worden gehouden dat de weigering van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk betekent dat de vreemdeling niet de subsidiaire bescherming zou kunnen genieten.*".

2.18. Onder B.13. stelt het Grondwettelijk Hof: "*Wanneer de procedure op grond van artikel 9ter dat niet mogelijk zou maken, zou hij, met toepassing van hetgeen in B.11 is vermeld, een beroep moeten kunnen doen op de procedure van de subsidiaire bescherming om dit alsnog te laten onderzoeken, ter eerbiediging van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.*".

2.19. Uit het administratief dossier blijkt *in casu* dat verzoekers medische situatie bijzonder ernstig is en zijn levensverwachting beperkt. Ook de ambtenaar-geneesheer heeft dit bevestigd en verzoekers moeder stelde: "*Ze hebben me gezegd dat hij een ongeneeslijke ziekte heeft*". Uit het administratief dossier kan daarbij nog blijken dat het ouder broertje van verzoeker aan dezelfde erfelijke ziekte overleden is in 2012, 10 maand na de aankomst van de familie in België. Hij was toen 12 jaar.

2.20. Wat betreft verzoeker stelt zijn moeder op het CGVS-verhoor: "*hij gaat naar een speciale school, waar hij een speciale stoel heeft en hij massage krijgt voor zijn benen, zodat hij niet stopt met lopen, het is heel belangrijk dat hij zijn benen blijft bewegen. In die speciale school zorgen ze voor hem. Hij heeft problemen met zijn oren. Het is heel moeilijk want hij heeft altijd geluid in zijn oren en heel veel pijn. Daarom kan hij niet in ene vliegtuig. En elke 2 maanden worden zijn oren gecontroleerd wat hij heeft altijd een vreselijke geluid in zijn oren.*" (gehoor, p. 4). Zij benadrukt dat "*mijn kind hier in zijn toestand zich goed voelt. hij gaat naar een speciale school, de mensen daar behandelen hem goed en hij voelt zich op zijn gemak hier.*" (gehoor, p. 6), dat hij "*onder medisch toezicht en behandeling (staat) van prof die hem sinds we hier waren opvolgt*" (gehoor, p. 6), dat "*niemand weet hoe lang hij zal leven, maar ze zullen alles doen om hem op te volgen en te zorgen dat hij zich zo goed mogelijk zou voelen*" (gehoor, p. 6) en dat zij omwille van deze gespecialiseerde school, behandeling en omkadering zo lang mogelijk in België wilt blijven met verzoeker (gehoor, p. 6). Verzoekers moeder wees op het einde van haar gehoor nogmaals op het belang van deze sociale en pedagogische omkadering en de gespecialiseerde school:

"hij gaat naar school met de bus en zelfs na de vakantie was hij heel blij om de bus te zien. hij was heel blij dat hij terug naar school mocht, en om de leerkrachten terug te zien enz. hij is daar heel graag want ze spelen daar met hem enz. die speciale school is enige dat ons op de been houdt, want toen we de diagnose hoorden, konden we ze niet geloven, want als kind was hij altijd heel actief geweest. het enige wat ons op de been houdt is de spéciale school want het maakt zijn leven makkelijker en het maakt hem gelukkig." (gehoor, p. 6). Verzoekers moeder gaf tevens aan dat zulke gespecialiseerde (sociale en pedagogische) behandeling en omkadering in Tsjetsjenië niet mogelijk is, *"want er zijn geen spéciale scholen daar voor hem. ik zou daar thuis met hem alleen moeten zitten en ik zou voor medische testen met hem naar RF moeten gaan. gezien zijn toestand is dat moeilijk."* (gehoor, p. 6). Zij voerde verder aan: *"Daar zijn geen spec scholen, in Tsj en RF is dat niet mogelijk, want zulke dr en specialisten bestaan daar niet."* (gehoor, p. 6).

2.21. Deze argumenten van verzoeker zijn onderdeel van de aanvraag van machtiging tot verblijf die werd afgewezen. Bovendien maakt de sociale, pedagogische en orthopedische omkadering en de gespecialiseerde school geen strikt medische behandeling uit in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarvan het ontbreken aanleiding zal geven tot een situatie die voldoende ernstig is om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende situatie.

2.22. Indien zoals hoger gesteld werd, het niet uitgesloten is dat personen die zich geldig kunnen beroepen op de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook kunnen vallen onder de toepassing van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet om redenen voorzien in desbetreffende bepalingen, kan met onderhavige procedure geen zijdelings beroep worden ingesteld tegen de afwijzing van machtiging tot verblijf in België op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *"omwille van de mindere kwaliteit van de medische zorgen, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing"* noch omdat verzoeker meent dat *"deze zorgen geenszins dan wel niet onmiddellijk en slechts beperkt toegankelijk zijn voor verzoeker wegens diens etnische achtergrond"*. Zoals hoger gesteld bevat het administratief dossier geen nuttig gegeven, noch legt verzoeker enig nuttig gegeven voor, waaruit kan blijken omwille van zijn Tsjetsjeense origine verstoten te zijn van medische bijstand.

2.23. Verzoekende partij kan wel gevolgd worden waar zijn advocaat ter terechtzitting erop wijst dat verzoekers moeder naar Tsjetsjenië terug moet en niet naar Moskou kan waar de medische verzorging volgens de ambtenaar-geneesheer, voorhanden zou zijn. Ter terechtzitting wijst verzoekers advocaat erop dat nergens kan blijken dat verzoekers moeder onterecht stelde dat de medische verzorging in Tsjetsjenië niet voorhanden is. Integendeel uit haar verklaringen over de jarenlange doktersbezoeken in Tsjetsjenië en de medische vaststellingen bij haar aankomst in België kan blijken dat de medische behandeling in Tsjetsjenië geheel fout/ontoereikend was, met onomkeerbare gevolgen voor de gezondheid en levensverwachting van haar oudste zonen. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt had verzoeker in Tsjetsjenië geen adequate medische verzorging niettemin verzoekers moeder alle nodige inspanningen deed en uit haar verklaringen kan blijken dat ze aanhoudend meerdere artsen heeft geraadpleegd en hun voorschriften en therapie heeft opgevolgd. Zo blijkt uit het administratief dossier en ter terechtzitting dat er geen correcte diagnose werd gemaakt in Tsjetsjenië zodat de vaststelling van de ziekte van Hunter in België te laat kwam en met definitieve hersenschade als gevolg voor verzoeker en zijn inmiddels gestorven broer.

2.24. Verder verklaarde zijn moeder nog dat verzoeker *"niet in een vliegtuig kan want dat is categoriek niet mogelijk"*. Nog daargelaten de praktische moeilijkheden (*"Hij kan niet zitten, stil zijn. Hij kan niet naar toilet en hij wil vaak naar toilet"*; gehoor, p. 3) zijn de medische argumenten in het aan het verzoekschrift toegevoegde medisch getuigschrift van Prof. Dr. Eyskens, ernstig. Hieruit blijkt dat verzoeker niet kan reizen en, in zoverre verzoeker al naar Tsjetsjenië kan terugkeren, er geen minimale zekerheid bestaat dat hij in de nabije toekomst de reizen tussen Tsjetsjenië en Moskou kan (blijven) ondernemen zonder dat het kind uitzonderlijk zware pijnen doorstaat. Daarbij stelt het medische attest nog: *"Gezien zijn ernstige mentale retardatie zal hij op pijn hevig reageren en zal hij niet kunnen getroost worden zonder zware pijnstilling"*. Aangezien Prof. Dr. Eyskens stelt dat een vliegreis volledig tegenaangewezen is, dient verzoekers moeder zich met haar kinderen te vestigen in Moskou. Er kan echter niet blijken dat het Tsjetsjeense gezin van verzoekster en haar kinderen zich zonder meer zou kunnen vestigen in Moskou. Ter terechtzitting worden hiertoe evenmin nuttige elementen neergelegd, noch wordt enig verweer gegeven op dit punt van het pleidooi van verzoekers advocaat.

2.25. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het Hof oog heeft voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus naast de algemene omstandigheden in het land van herkomst ook

de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. In EHRM 28 mei 2008, nr. 26565/05 *N./ United Kingdom*, §§ 42-44, herhaalt het Hof de hoge drempel in dergelijke zaken en dat een schending van artikel 3 EVRM enkel uitzonderlijk kan aangenomen worden waar humanitaire gronden tegen de verwijdering dwingend zijn.

2.26. Onderhavige zaak is van een dergelijke uitzonderlijke orde. De noodzaak aan strikt medische opvolging staat niet ter discussie. Echter de niet-strikt medische zorg, onder meer de orthopedagogische en orthopedische omkadering, is bij dit kind noodzakelijk om de pijnen enigszins draagbaar te houden en niet in de eerste plaats om verzoekers leven te verlengen of de ziekte alsnog onder controle te houden. Immers de ziekte van verzoeker is levensbedreigend en medisch onomkeerbaar.

2.27. De medische zorg is daarenboven volgens de ambtenaar-arts enkel beschikbaar in Moskou terwijl vele praktische hindernissen, verzoeker als Tsjetsjeens kind van een alleenstaande moeder, de onmiddellijke toegang belemmeren tot de noodzakelijke medische verzorging in Moskou. Een terugkeer naar Tsjetsjenië, bij gebrek aan een directe verblijfmogelijkheid in Moskou omwille van verzoekers Tsjetsjeense herkomst, heeft *in casu* tot gevolg dat verzoeker ambulant verzorgd dient te worden. Gelet op de grote afstand tussen Tsjetsjenië en Moskou, de medische opvolging die de ambtenaar-arts noodzakelijk acht in Moskou en de voortdurende zware pijnen die volgens prof. Dr. Eyskens aanzienlijk ernstiger zijn bij een vliegreis, kan dan ook gesteld worden dat bij een terugkeer naar Tsjetsjenië verzoeker in een situatie terecht zal komen die kan leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.28. Er zijn dan ook zwaarwegende gronden voorhanden die erop wijzen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK